

hed i Museumsfolkernes Erklæring. Direktør Mackeprang skal have udtalt sig til helt forskellig Side i to forskellige Erklæringer. Jeg finder dog det hele meget forstaaeligt. Det er mig velbekendt, at Direktør Mackeprang har holdt mest af Kastelsplanen, men han har ligesom jeg haft den Frygt, at det, at vi indlader os med en stor, kostbar Plan, betyder, at vi ingenting faar, og det har ogsaa for ham saa meget at sige, at vi kunde faa den Sag i Orden nu, at han gerne gaar med til en Ordning, som efter min Mening ikke er den daarligste af alle de Planer, der kunde nævnes, men som maaske kunde betegnes som den næstbedste — jeg mener dette ikke alene i Forhold til Kastelsplanen eller særlig i Forhold til den, men i Forhold til den Plan, som nu staar hver enkelt Hjerter nærmest — det er jo altid den bedste, men maaske denne saa kunde komme derefter. Og saaledes stiller det sig for Direktør Mackeprang og Museumsfolkene, at de finder, at denne Plan er den næstbedste og en god og brugelig Plan, og at det vilde være en stor Skam og et stort Ansvar, om man virkelig gik med til, at denne Plan blev skubbet til Side og Resultatet blev, at vi ingen Bygning fik opført. Det er den Frygt, der har behersket adskillige.

Men man kunde saa maaske gaa til andre kyndige, der har drøftet denne Plan om at foretage en Ombygning af Prinsens Palæ. Man kan nævne Sophus Müller, der holdt saa stærkt paa, at det skulde være dernede. Han kendte ogsaa Forholdene godt nok og har ment, at der ikke var noget væsentligt til Hinder for at foretage en Ombygning paa Stedet. En af de ærede Ordførere oplæste en Del Erklæringer fra Arkitekt Meldahl. Dertil vil jeg sige, at i det samme Hæfte, hvori denne Erklæring fra Arkitekt Meldahl findes, findes netop en Plan til Udnyttelse af Prinsens Palæ og Ombygninger dernede, underskrevet af to andre Arkitekter, nemlig Arkitekterne Herholdt og Hans Holm, som dog ogsaa er ansete Folk og vel i øvrigt lige saa ansete som Arkitekt Meldahl.

Det har glædet mig at se og høre de stærke Ord, som flere af Ordførerne og ogsaa andre ærede Talere har brugt om, hvilken Skam det er for os, at vi lader disse Samlinger ligge under saa ugunstige Vilkaar. Den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Zahle, udtalte sig stærkt om den Skam, der vilde komme over os, hvis Samlingerne brændte, hvordan vi saa vilde faa bebredt den Sorgløshed, vi havde vist overfor disse uvurderlige Samlinger. Ja, det er rigtigt, og

det betyder i alt Fald, at Løsningen ikke maa udskydes nu, og viser det sig umuligt for den enkelte at faa den Plan, som han nu helst vilde have, ja, saa maa vi se, om vi kunde enes om den næstbedste Plan, selv om den altsaa ikke i alle Maader er, som vi helst vilde have den.

Jeg maa sige, at jeg synes, de fleste af de ærede Talere har gjort lovlig meget ud af hele Sagens byplanmæssige Side. Jeg forstaar godt, at man ønsker en monumental Løsning, men jeg vil da saa gøre opmærksom paa, at det at opføre en monumental Bygning her i København altid er en noget tvivlsom Sag. Det er et stort Spørgsmaal, om det lader sig gøre at udkaste Tegninger til saadan en monumental Bygning, som kan vinde alle eller blot de fleste kyndiges Bifald, og endnu mere tvivlsomt er det vist, om selve Bygningen, naar den er opført, vil vinde Folks Bifald. Jeg ved ikke, om der er opført en eneste Bygning her i København i den sidste Menneskealder, som har vundet enstemmig Bifald blandt Beboerne her i Byen eller blot blandt de kyndige. Jeg tror det neppe; det gælder selv Raadhuset, ogsaa der havde man sin ret stærke Kritik fra visse Sider. Det forekommer mig at være meget mindre risikabelt at gøre saadan, som jeg foreslaar. Det, der sker her, er nemlig ikke, at der tilføres Byen noget nyt monumentalt Bygningsværk, som man maaske kommer til at gaa og ærgre sig over bagefter. Der sker næsten intet af den Slags her. Der sker derimod noget andet, og det er, at man med Nænsomhed og Skønsomhed udnytter og bevarer nogle af de smukkeste Partier, der findes her i Byen, og derved sikrer deres Bevarelse i Fremtiden. Det synes jeg ogsaa, man skulde tænke paa.

Altsaa byplanmæssigt mener jeg, at det er en særdeles smuk Plan, jeg har foreslaet. Det er slet ikke saadan, at jeg fremsætter den, blot fordi jeg nu tilfældigvis, som det blev sagt, er den mest smaalige Minister, Danmark har haft. Nej, jeg holder af den Plan. Der er ogsaa blevet sagt — jeg tror, det var af Dr. Rasmussen i hans Artikel —, at her var en Plan, som ingen synes om. Det er ikke rigtigt, det er alt for absolut sagt. Jeg gør det nemlig, og det er da een. Jeg synes nemlig, at den byplanmæssigt i Virkeligheden er en god Plan. Der er ingen Fære for, at vi ødelægger noget af denne skønne Bys skønne Udseende paa noget som helst Punkt ved at bygge den ene nye Bygning, og den kan jo saa de glæde sig ved, der saa gerne vil have en ny — og ogsaa forholdsvis monumental — Bygning. Der er nemlig frit Slag for Arkitek-